

Vid

Helsingfors Lycei 40-års minnesfest

den 15 Mars 1871.

Hort flyktar tiden och så snabbt minuten
Förrinner uti evighetens haf.
Hvad är vårt lif? En våg, som ändtligt bruten
Och krossad störtar i sin djupa graf.
Ty såsom böljan bryter sig mot hällen
Och skumbetäckt sitt fall till möte går,
Så nalkas lifvets dag sitt slut och qvällen
Med död och skuggor för vårt öga står.

Dock finns en magt, som herrskar inom tiden
Och som utom den ännu oskadd står.
Den är det godas magt — och hoppet, friden,
De spira upp som blommor i dess spår.
Det rätta, sanna, sköna — allt det höga,
Som ifrån himlen gjutit sig hit ned, —
Det är dess rike, och inför Guds öga
För ljusets seger städs' på jord den stred.

Inför dess altarrund vi vilja stiga
Och lägga offerskänker deruppå.
Oss sjelfve till Din tempeltjenst vi viga
Och veta att Du ej skall oss försmå,

Du, höge Gud, som låter ljuset flöda
I rena strömmar öfver jordens dal,
Hvars vågor hvarje fåfång omsorg döda
Och vid hvars källa glömmas alla qval.

Gladt vilja vi nu låta tanken ila
Till tid, som varit, till de flydda år,
Och själen vill sig i de lundar hvila,
Der minnets ängel blomstersmyckad går.
Ty fyra tiotal ha nu försvunnit
Sen dess en gnista ifrån ljusets land
En låga tände, som ren länge brunnit
Och värmt oss här på Finlands väna strand.

Det var för oss den tändes, denna låga;
Vi äro ock dess vakt, dess krigarhär.
Uti dess tjenst vårt lif vi skola våga,
Dess fortbestånd vår skaras lösen är.
Ett *Hell* för dem, som uppå ljusets bana
Fört an vår hop på tankens riddarfärd!
Ett *Hell* för dem, som under denna fana
Sitt mål ha sökt i andens fria verld!

Men fridens band med kärlek må förena
Oss alla, som i samma krets nu stå.
Blott så vi kunna troget *Honom* tjena,
Som blickar ned på oss ifrån det blå.
Och lifvets morgonsol skall då utsprida
Sin glans ännu i ålderns sena dar
Och gladt vi skola mången motgång lida
Vid minnet af den fröjd, som fordöm var.

O bröder, låtom oss då hålla samman
I strid och fara, uti lust och nöd!
Må trofast vänskap bli den sköna flammans,
Som icke slocknar förrän vid vår död!
Må enigheten skänka åt oss styrka,
Och må den så välsigna vårt förbund!
O måtte vi dess välde evigt dyrka,
All mensklig lyckas och all glädjes grund!

En bön helt visst det främsta var, som hördes,
När först Lyceum mot en framtid log.
Vi veta, vi, att den ej fåfångt fördes
På fromma läppar och ej genast dog.
Af tacksamhet vi våra knän nu böja
Inför den Gud, som har oss i sin vård,
Utur vårt bröst en suck vi våga höja
På bönen vinge till Hans tempelgård:

O Du, som låter oss nu glade fira
En *minnets fest*, i Din barmhertighet,
Förbarmande håll öfver oss Din spira
Och hör oss, Du, som all vår längtan vet!
Uppfyll vårt hopp och låt den tid än randas,
När i en vårdag, mild och klar och säll,
Med foglars qvitter böneröster blandas
Ifrån Lycei fröjduppfyllda tjäll!

H. A. W.

HELSINGFORS,

Finska Litteratur-sällskapets tryckeri, 1871.

Företedt: C. R. Lindberg.

VID

HELSINGFORS LYCEI

HALFSEKELFEST,

den 15 Mars 1881.

Hell helga ljus, förstfödde himlason!

MILTON.

Gn dag förgår, en annan rosig gryr
Och bleknar bort och dör i nattens sköte.
Och nya släkten nya gå till möte:
Allt i naturen vexlar om och flyr.
Och utan hejd på vågor vågor stupa,
Och stormkringbrusadt böljar tidens haf.
Nu föds en våg, nu störtar den i graf,
Och rastlöst brusar det i schakter djupa.

Men ett jag vet, som evigt dock består,
Som aldrig vexlar, gäckar och bedrager,
Som strålar städs i oförvansklig dager,
Hur böljan häfves och orkanen går.
Det är det mål, dit menskligheten sträfvar,
Det är det hopp, som bortom grafven står
Och vinkar den, som här det icke når:
Ty en gång dock vårt mål hvart tvifvel jäfvar.

Hur öfver seklerna dess glans består!
Väl gå ibland de vreda vågor höga,
Och fyrens flamma skönjs i natten föga,
Ja, mången ser deraf ej skymt, ej spår.
Men den, som skådar bort från allt det skefva,
Som höjer blicken öfver lifvets brus,
Den ser dess glans. Ty målet det är *ljus*:
Till ljuset dö vi, och för det vi lefva.

„Hell helga ljus, förstfödde himlason!“
Du var den magt, som gaf naturen daning,
Du gjöt i menskans själ en evig aning.
Dig folken dyrkade, när fjärran från
Guldkransad sol gick upp för jordens trakter.
En gnista af din skatt Prometeus djerf
Till släktens fromma, fast till sitt förderf
Stal bort från himlens afundsamma magter.

Ja, hvarje folk dig sina offer bragt!
Det var din bild, som förr norräna skalder
Förhärlicat så skönt i ljuse Balder,
Och gladt midsommarn helsar än din magt.
O milda ljus! strö då med fulla händer
I Finlands bygder dina håfvors dag,
Sprid gladt dem ut kring tusen vattendrag,
Kring skogar, moar, berg och skär och stränder!

Ja, varde ljus! Må våra häfders dag
Bestrålas mildt af skenet från dess fackla!
Må hvarje verk i sina grunder vackla,
Som ej består inför dess klara lag!
Må traditionen dö för vetenskapen,
Som visat klart, att ej dess dogm var sann!
Må mörkret vika som en falsk tyrann
För sanningens och ljusets blanka vapen!

Så låt oss kämpa då i ljusets här,
I tron på ljuset och för ljusets seger!
Vår magt är ringa, men i vågen väger
Den nog sitt grand, om den ock ringa är.
Se, vi ha lärt oss här med sinnen väckta
Att älska kunskapen och ljuset högt,
Här har vår längtan blifvit närd och ökt
Att mycket lära för att mycket mäga.

Ty kunskap det är magt. Vi veta det.
Den öppnar för oss lifvets rymder alla,
Den ger oss magt att i naturen befalla,
Att handla ädelt, fosterländskt och rätt.
Dock här ej verkas än, här blott arbetas,
Här samlas tyst förråder dagen lång
Att vi må kunna framgångsrikt en gång
Ock söka med der ljusets skatter letas.

Ty om ett menskolif kan liknas vid
En liten bäck, som än i stillhet sköljer
Sin blomsterstrand, än yr i skum sig höljer,
Än drifver qvarnens hjul med trägen id:
Då är vår skoltid lik dess gömda källa,
Som knapt bemärkt i skogens dunkla famn
Med jord till upphof, evighet till hamn
De tysta, klara flöden låter välla.

Ren i ett sekels hälft den källan skänkt
Sin ljusa skatt kring Vandas väna kullar.
Ett sekels hälft! När tidens bölja rullar,
Det är den droppe blott, som böljan stänkt.
Och hur odödligt stora verk och minnen
Stå dock ej kvar från dessa femti år!
Och ljus och bildning växt i deras spår
Och lefva än som de i folkets sinnen.

Vi unga här, vi känna väl ej än
Hur fädren burit före oss sin börda,
Men vi ha alla vant oss dock att vörda
Dess ädla vinst och dem, som burit den:
Så äfven dem, som tände denna låga
För femti år vid denna bildningshärd,
Och egna dem också en tacksam gård,
Som närt den med sin kraft och sin förmåga.

O hvilka tankar vakna ej ändå
I denna stund, hvad känslor i mitt sinne!
Hell *Runeberg!* Hvad oförgätligt minne
Att ibland stiftarne dig räkna få!
Främst står ditt namn i våra häfder skrifvet.
Du var en ljusets siare bland oss,
Du lyste opp med sångens helga bloss
Det sanna, det förklarade i lifvet.

Hur många hogkomst väckes denna stund!
I minnets tempel stiger tacksamheten
Och lägger offrande en ej förgäten,
Fast ringa gåfva på dess altarrund.
I stiftarkretsen stod *Nervander*, trogen
I ljusets värf. Med tankens magt *Laurell*
Sig skapt ett namn. Er och Er andre hell!
Ni plöjt den mark, der skörden vajar mogen.

Och hell dem alla, som i ädelt värf
Befrämja ljusets, vetenskapens seger!
En tålomod, en annan snille eger,
En offerar tyst och obemärkt sin skärf,
En annan lyfter högt sig öfver bruset
Och syns som flamman utaf Balders bål.
Men alla verka dock mot samma mål:
Att bana väg; att bryta bygd för *ljuset*.

B. E.